

Sense planeta B

Sergi Belbel ressuscita 'Final de partida', en què van intervenir Jordi Bosch i Jordi Boixaderas el 2005, en una producció de només cinc funcions dirigida per Rosa Novell

Sergi Belbel va començar a revisar les traduccions de Final de partida quan va esclatar la pandèmia. El panorama desolador que imaginava Samuel Beckett el 1957 (molt afectat per la fi de la II Guerra Mundial amb la bomba a Hiroshima) es reproduïa mirant per la finestra, des del seu confinament domiciliari a l'Eixample. L'obra es podrà veure divendres i dissabte (20 h) al Municipal, dins del Temporada Alta [<https://temporada-alta.com>] , i farà temporada al mes de març al Romea [<https://www.teatreromea.cat/ca/>] . La terra devastada que imaginava l'autor de Tot esperant Godot i Dies feliços té un cert aire tràgic per la sensació que el planeta té un límit. I que no hi ha un planeta B, on refugiar-se.

La peripècia de Final de partida, que es va estrenar al Centre d'Arts Escèniques de Reus (CAER) i posteriorment faria poques funcions a la Sala Muntaner (dins el Grec), demanava ressuscitar-la. Jordi Bosch i Jordi Boixaderas (el coix Clov i el cec Hamm, respectivament) havien plantejat diverses vegades tornar a aixecar una producció, dirigida per Rosa Novell, que havia deixat molt públic orfe de funcions. No va ser fins al gener del 2020 quan Bosch va sortir meravellat de Beckett's ladies, dirigit per Sergi Belbel, que va pensar que era imprescindible tornar a muntar-la. Belbel hi va accedir, vist que també comptarien amb Boixaderas i que podria reescriure el text, a partir de les versions francesa i anglesa (l'irlandès sempre estrenava en francès i l'any següent presentava versió anglesa). També van ser tot un far les anotacions de la posada en escena del mateix Samuel Beckett. I és que l'obra, escrita el 1957, es va tornar a posar en escena arran del fet que Beckett va ser premiat amb el Nobel de literatura el 1969. Ahir va recordar Belbel que aquell premi va ser una mala jugada per a l'autor, que l'havia obligat a reparèixer en societat (ell que era més aviat esquerp). A sobre, la lectura que es va fer del seu Final de partida va ser molt carregada, grisa, fosca. I per això va optar per fer una versió "iluminosa" en un teatre de Berlín. L'humor negre respirava molt millor. En aquest sentit, el director admet que caldrà veure la reacció del públic en la funció però ells riuen molt en els assaigs. És un riure amarg del tipus "de què estic rient, ara", d'aquells en què algú pot riure i l'altre, sentir-se molest. No és un humor forçat, emergeix sol. "No hem anat a buscar el gag", aclareix. No és casual la rèplica més popular de l'obra: "Res no fa més gràcia que les desgràcies."

Els dos personatges d'una relació peculiar, amb els avis del cec (esperant la mort dins dels contenidors), interpretats per Jordi Banacolocha i Margarida Minguillón, esperen fins a l'últim moment a sortir del seu amagatall. Aguantaran fins que les reserves s'exhaureixin. Només llavors s'atreviran a sortir per veure si l'aire encara és respirable. De fet, recentment, la companyia La Bella Otero ha representat una versió de Tot esperant Godot (transformat en Enterrando a Dodot) que planteja aquest confinament de Final de partida.

Boixaderas, cinc anys

L'obra suposa el retorn als escenaris de Jordi Boixaderas, un actor que es prodigava en tot tipus d'escenaris, tant públics com privats. L'última funció va ser el juny del 2016 amb Victòria, de Pau Miró, a la Sala Gran del TNC, va recordar ahir. Aquest parèntesi li ha permès dedicar-se a altres aficions com ara el doblatge i deixar espai a noves generacions d'actors. Si va acceptar el repte d'aixecar la producció del 2005 va ser perquè va "sentir una gran necessitat, una gran il·lusió, amb un equip que era com si fos la carta dels Reis". La casualitat ha fet que

sigui el Temporada Alta on trenqui aquest silenci als escenaris. Una situació que també va viure Lluís Homar el 2014 amb Terra baixa, que va liderar per tornar al teatre i adreçar-se al públic, de nou. Durant uns anys havia intentat fer carrera, sense prou sort, al cinema.

El títol definitiu és Final de partida perquè Beckett relaciona la picabaralla constant entre Hamm i Clov amb una partida d'escacs. L'autor era un gran aficionat als escacs. I, en aquest joc, el que veu que perdrà declara el final de partida abans que es produeixi l'escac i mat. Bosch, Boixaderas i Belbel han coincidit en muntatges com ara Primera plana i El mètode Grönholm. La darrera col·laboració, a tres bandes, va ser El crèdit, ara fa una dècada, un altre duel interpretatiu, ara amb un to volgudament còmic, a diferència d'aquest angoixant i cínici Final de partida.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 01-12-2021, Pàgina 32

-El Punt Avui. Nacional 01-12-2021, Pàgina 22

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2065669-sense-planeta-b.html>